

[Morten Lange.]

ting, vi tidligere har lagt frem, og det forekommer mig også, at der måske ikke er blevet bidraget med så forfærdelig meget nyt. Vi står alle sammen over for et problem, som vi ikke har noget sikkert svar på, nemlig hvorledes organisationen af radiospredning i det hele taget vil udvikle sig i de år, der kommer. Teknikken har en meget udpræget udviklingstendens på dette område, og det gør naturligvis lovgivningen vanskelig.

Jeg skal dog med det samme gøre opmærksom på, at jeg kan tilslutte mig den tanke, som lovforslaget har i sit centrum, nemlig at bevare Danmarks radios monopolstilling, og jeg vil gerne understrege, at jeg herigennem ser den eneste garanti for en radiospredningsordning, som bevarer en rimelig alsidighed. Man kan altid kritisere alsidighed, for der er ikke nok af den side, man bedst selv kan lide, og det er og kun rimeligt, men man må alligevel erkende, at den mekanisme, som Danmarks radio dér stiller til rådighed, afviger på alle tænkelige måder i positiv retning fra ideer, som f.eks. fru Ellen Strange Petersen udviklede her, hvor vi fik oplyst, at kun hvis der opstod et eller andet konkurrenceforhold med reklameudsendelser, og hvad ved jeg, havde vi nogen garanti for den rigtige alsidighed. Da jeg hørte hendes beskrivelse af alsidighed, så forstod jeg bedre, hvorledes det skulle realiseres.

Det er endvidere en interessant nydannelselse i lovforslaget, at man tænker på en decentralisering. Danmarks radio er jo i forvejen gået et stykke i den retning ved nogle træk i opbygningen af en provinstantenne. Det er ganske vist et projekt, som efter min opfattelse ikke har fundet sin endelige form endnu, men de forskellige programcentre, man opbygger i provinsen, er givetvis et rigtigt led i en kommende struktur.

Det er helt på linje hermed, når man forestiller sig en eller anden form for lokal spredning af radiofoni, og at det skal overlades til amter og kommuner at forestå en sådan spredning. Det er en udfordring til amterne og kommunerne i kulturel retning, hvor de kulturelle opgaver kommer uhyre centralt ind på en aktiv måde i amternes og kommunernes muligheder. Jeg håber, de vil være i stand til at tage den udfordring op,

sådan så det får et virkeligt indhold, men jeg er også klar over, at der må en — som det vist hedder i det radiofoniske sprog — feedline til fra Danmarks radio centralt for at kunne sikre et afvekslende og tilstrækkeligt stof.

Det står ikke direkte i forslaget, som jeg har det for mig, at man også inden for de rammer, der her er angivet med den monopoliserede radio, vil være i stand til at løse nogen af de meget spændende problemer, der er med at få nordiske programmer ind i enhver dagligstue.

Jeg vil anse en sådan mulighed for at være væsentlig, og jeg håber, at man finder de tekniske muligheder for at realisere den.

Hvad angår radioens styrelsesform, så er ændringerne, hvad angår radiatorådet, overordentlig beskedne. Det er såmænd så oldtidsagtigt, så man endog opretholder lytterforeningernes indstillingsret. Det er naturligvis høfligt af ministeren, men det forekommer mig, at i et land, hvor vi alle er lyttere og seere, er det lidt tvivlsomt, om der længere findes nogen egentlig basis for lytterforeninger, undtagen, hvis jeg skulle sige det på min sædvanlige venlige måde, så man kan opnå en billig forsikringsordning på fjernsynsrør. Det er jo også et godt formål, men det har ikke så forfærdelig meget at gøre med sagen. Jeg er ikke sikker på, at denne gamle rettighed har nogen berettigelse i nutiden. Den var inderlig fornuftig i radiofoniens ungdom; hvor fornuftig den er i dag, kan diskuteres.

Det vanskeligste punkt i spørgsmålet om radioens styrelse er givetvis programudvalgenes funktion, og der er noget, der tyder på, at ministeren her er i gang med at lave et amfibium af et programvalg, hvor repræsentanter for de decentraliserede programråd også skal kunne møde op og formodentlig give deres mening til kende. Jeg synes, det er meget væsentligt, at disse udmærkede organer får lejlighed til at give deres mening til kende, men om det kan ske på en bare nogenlunde brugbar måde ved, at en så stor forsamling mødes en gang om måneden eller en gang hver fjortende dag, eller hvor tit det nu skal være, det er jeg altså ikke fuldstændig overbevist om. Jeg vil have en frygtelig angst for, at et sådant sammensat programvalg i stedet for at være en konstruktiv programlæggende grup-